

XVII

Поклін тобі, Буддо!

В темряві життя

Ти ясність, ти чудо,

Ти мир забуття!

Спокійний, величний,

Ти все поборов:

І блиск царювання,

І гнів, і любов.

З царя жебраком ти,

Душею моцар,

Півсвіту осяяв

Твого духу чар.

Ти царство покинув,

Щоб духом ожить;

Зірвав усі пута,

Щоб нас слобонить.

І довгії літа

Промучився ти,

Щоб корінь страждання

Людського знайти.

Знайшов ти той корінь

У серці на дні,

Де пристрасті грають,

Надії марні.

Де гнів палахкоче,

Любов процвіта,

Луди павутинням

Наш дух опліта.

І мулить, і мулить,

Прогонює мир,
І тягне в сансару,
В життя дикий вир.
Та з пристрастів пекла
Ти вивів людей,
Не тьмив їх туманом
Загробних ідей.
Безсмертне лиш тіло,
Бо жаден атом
Його не пропаде
На віки віком.
Та те, що в вас плаче,
Горить і терпить,
Що творить, що знає,
Що рветься й летить –
Те згасне, мов огник,
Мов хвиля пройде,
В безодні нірвани
Спокій віднайде.
Поклін тобі, світлий,
Від бідних, блудних,
Що в пристрастів путах
Ще б'ються міцних!
Поклін і від мене,
Що скочу як стій
Із тиску сансари
В нірвани спокій!